

PATRIARKERNA
AV SIGFRID LINDHE

Patriarkerna

Sigfrid Lindhe

SMAKPROV

Publicerad av Molnfritt Förlag

Copyright 2014 Molnfritt Förlag

Den fulla boken har ISBN 978-91-87317-15-6

Boken kan laddas ned från nätbutiker som har avtal med
Molnfritt Förlag.

Innehåll

Prolog

1925 – Förvalta

1955 – Förgöra

2005 - Förvandla

För Evelina

Prolog

Bergsgatan var normalt sett en livlig del av Malmö under fredagskvällar. Det var gott om folk i rörelse, gott om öppna vattenhål och gott om liv. Den sena augustikvällen 2005 var på så sätt inget undantag, ölen och musiken flödade precis som vanligt. Kvällshimmeln var såpass sen att den svalde ljus snarare än att bara visa mörker. Det var den tiden på dygnet då det känns mörkt oavsett hur mycket ljus man tänder. Olika låtar läckte ut från lokalerna på gatan och hundra olika flyktiga samtal bidrog till den livliga men ändå stillsamma ljudbilden. Det som hörde till de mer sällsynta synerna var den blå Volvon som körde i rasande tempo söderut på gatan. Den höll närmare hundrasextio kilometer i timmen när den passerade Kulturbolaget. Folk som höll på att lämna klubben efter rockspelningen som precis avslutats hoppade undan och skrek efter bilen. Föraren såg dem, han visste att han gjorde fel och han visste att han aldrig skulle få tillfälle att be om ursäkt för vad han gjort. Hon som betraktade föraren visste samma sak. Båda visste att det var av mindre betydelse i sammanhanget, allt som betydde något var att han kom fram dit han skulle utan att stoppas. Ett par kvarter bakom den framrusande Volvon följde poliserna. De hade sett honom på Amiralsgatan några hundra meter tidigare. Bilen körde för fort redan där och väckte deras intresse, vilket fick föraren att vända söderut. Att stanna skulle kullkasta allt, polisen letade efter honom och om väl första dominobrickan föll skulle inget kunna hindra att resten rasade. Alltså gjorde han det enda han kunde och gasade ännu hårdare. Poliserna gjorde det enda de kunde göra, de följde efter. Allting var fel. Föraren och hon som betraktade honom passerade Möllevångstorget och hastighetsmätaren översteg hundraåttio. Fler människor kastade sig undan och skrek. Han visste att han ökade avståndet till poliserna, men de var inte ensamma. Längre ned på vägen fanns fler, som garanterat fick veta vad som var på väg mot dem. Avståndet till de andra bilarna var obehagligt. Han var tvungen att göra kraftiga och snabba filbyten för att kryssa mellan dem som var i hans väg. Tutorna hördes inte längre. Adrenalinet påverkade honom mer negativt än alkohol skulle ha gjort. När ett filbyte görs i laglig hastighet tar det tid. Man hinner tänka. När bilen kör så fort den kan så räcker det med små ratt rörelser för att kasta bilen från sida till sida. Föraren skrek rakt ut när två bilar som körde i bredd tvingade honom att göra en omkörning på trottoaren. Färden rusade vidare mot Dalaplan. Fler polisbilar syntes där, de kom från andra hållet, från Nobelvägen. Hon som betraktade föraren var tyst. Han önskade att hon kunde säga något, men kunde inte tala själv för att be om det. Bilen krävde hans allt, den var hans allt. På ett sätt mer än hon som betraktade honom då den var vägen till henne. Det skulle fungera. Det var tvunget att fungera. Poliserna som följde honom från början syntes inte längre. De var för långt bort och vågade inte köra så fort som de hade behövt. Med ett snett leende resonerade han att alla de kraschade polisbilarna de senaste åren kanske faktiskt gjorde lite nytta. Hon som betraktade honom såg inte leendet. Det hade kanske

skrämt henne. De nya poliserna körde hårdare än de förra. De höll hans tempo, vansinnigt som det var. Han skulle inte kunna fly in på någon sidogata eller byta riktning, de skulle se det. Att fortsätta söderut, ut på motorvägen mot Näset eller Trelleborg, skulle vara poänglöst. För mycket tid skulle gå och han skulle lika gärna kunna låta polisen få göra vad de ville med honom. Skulle han komma fram till den ursprungliga mötesplatsen med poliserna hack i häl skulle allt vara förstört, så att köra ditåt var helt meningslöst. Han svor och skrek högt. Beträktaren höll sin tystnad, men blev allt räddare. Hon förstod samma tankar som föraren, bortsett från den nya mötesplatsen. Hon önskade att hon visste var den var. Föraren i sin tur ville berätta, men var rädd för vad som skulle hända om han gjorde det. Den unge mannen, som hette Stålhammar i efternamn, fick ett plötsligt infall och sänkte farten. Det fanns kanske en väg ut trots allt. Han behövde inte köra allt för långsamt, bara nog sakta för att kunna göra en våldsamt handbromssväng. Det var inte en manöver som föraren gjort särskilt många gånger tidigare och mycket av bedömningen var baserad på gissningar. Precis som han hoppades närmade sig polisbilarna och kom upp tätt bakom honom. De körde i bredd vilket tjänade hans syfte väl. Mobilias parkering kom allt närmare och han gjorde sig redo. De var så tätt bakom, de skulle kollidera. Krockade bilarna så var allt slut, men det var för sent att öka farten för att få mer avstånd. Den ena polisen påbörjade en omkörning och han stoppade inte den. Vad skulle meningen vara med det? Stålhammar vrålade rakt ut när han drog i handbromsen och kastade runt bilen med ratten. Hon som betraktade honom skrek också. Det gick till en början som han hoppats. Polisbilen som tänkt köra om honom försvann åt vänster, utan att han riktigt förstått vad som hänt. Bilen bakom honom reagerade för en sekund som ett byte istället för en jägare och skyddade sig själv genom att väja in i den mötande filen istället för att följa efter honom. Det var det enda som räddade dem från en kollision. Stålhammar var inte van vid bilen och än mindre vid att hantera ett fordon som inte hade något fäste i vägen. Han parerade och motparerade, men katastrofen var ett faktum. När han kolliderade med den gröna Toyotan som stod parkerad utanför hamburgerrestaurangen, så försvann den som betraktade honom uppåt och bakåt i Malmönatten. Hon såg hur de frustrerade poliserna i sina bilar åter fick kontroll på sina fordon för att återuppta jakten. Hon fortsatte uppåt. De allt mindre bilarna närmade sig varandra, och hon grät.

1925 - Förvalta

Kapitel 1

En sval västanvind smekte över träden och ned över den stora gräsmattan framför villan. Det var sent på dagen och små vita moln dansade sakta högt upp, medan små barn dansade desto fortare på gräset. De såg ibland bekymrat upp mot villan och skriken som kom där inifrån. Men leken kallade och de fortsatte, om än nervöst, sitt komplicerade spel. Villa Solstråle gjorde skäl för namnet den dagen. Det var ett nytt och modernt vitt trähus med stora vackra fönster och en punschveranda där dörren stod på glänt. Forsommarvärmen som solen skänkte den stora gläntan i den värmländska skogen borde gjort dagen fulländad, men tyngden gjorde sig påmind. Rosorna som omringade huset var fullt utslagna och den rika doften kändes tydligt, som en komplimang, när man stod nära dem. Ett stort körsbärsträd kastade en skugga över gräset nära huset, den gav en sval lugn oas från värmen. Ivan Stålhammar och Gustaf Wijk stod där och talade nervöst med varandra. De ville inte bekymra barnen och försökte hålla sin oro för sig själva. Ivan var i trettioårsåldern, lång och smal. Hans ögon var djupt mörkblå och såg även i glada stunder ut att försöka lösa obegripliga problem. Den tunna svarta mustaschen gav kontrast till hans i övrigt milda och feminina ansikte. Det var inte många som kunde se vad han tänkte, blicken röjde sällan känslor. Han hade på sig ett par slitna grå yllebyxor som hölls upp av ett par röda hängslen och en vit skjorta med uppkavlade ärmor. Många i slakten hade oroat sig för att han väntat väl länge med att skaffa barn, men företaget krävde sin omsorg. Ivans svåger Gustaf var några år äldre och mer rättfram. Han hade aldrig varit blyg för vare sig mat eller brännvin och såg motboken som en förolämpning. De blå byxorna och blå hängslena höll in en ansenlig mage som brukade hoppa av hans bullrande skratt. Men inte den dagen. En blond välkammad sidbena var ett försök från hans sida att se respektabel ut, men hela hans ansikte sken av fryntlighet. Lika svår som Ivan var att läsa, lika enkel var Gustaf. De båda männen rökte på varsin cigarill och blickade ofta in mot punschverandan och skriken som kom ut därifrån. Ivans fru Beata höll på att förlösa deras första barn och det hade pågått för länge. Sedan tidig gryning, och tidig var den på sommaren, hade de arbetat med förlossningen och skriken lät allt mattare när eftermiddagen började bli sen. Rösten växte plötsligt till oväntad styrka och Ivan ryckte till. När han insåg att ropet inte följdes av fler sänktes hans axlar igen och han försökte ruska av sig obehaget. Cigarillen mellan fingrarna verkade med ens osmaklig och han slängde den med en avfärdande gest mot den vita husväggen bakom sig. Gustaf talade inte, utan nöjde sig med att betrakta sin gamle vän. Ivan mötte blicken som hastigast men skiftade snabbt fokus ut mot gräsmattan och de lekande barnen som stannat upp av det senaste skriket och som tvehågsset tittade mot huset. Ett nytt skrik, svagare än det senaste skar genom eftermiddagsluften. Det var ett barnaskri, ett nyfött skri från en människa som aldrig upplevt dagsljus tidigare. Ivans ögon spärrades upp samtidigt som hans mun öppnades och stängdes. Gustaf sprack upp i ett strålände

leende och lade en hand på Ivans ena axel. Han skulle precis omfamna den omtumlade mannen framför sig när han såg hur Ivans ögon skuggades av förvirring. Något var fel och han vände sig förbryllad om. Sjuksköterskan som stod på punschverandan såg förkrossad ut. Barnaskriken hördes så väl inifrån huset, de repade och smekte själarna hos alla som stod där. Men den var ingen gratulerande lycka i sjuksköterskans ögon, bara stum förtvivlan och ett mållöst sökande efter ord. Ivan tog ett tveksamt steg mot henne utan att känna det klippta gräset under fötterna eller vindfläkten mot ansiktet. Sjuksköterskan höll upp händerna mot honom i en hindrande gest och Gustaf försökte förstå vad som hände. När den magra vackra kvinnan framför dem skakade på huvudet och en tår syntes i hennes ögonvrå såg han blodet på hennes rock, det vilda röda som spelade över det kontrollerade vita. Barnet sjöng fortfarande sin första sång, utan toner, men med en styrka som inte lät någon tvivla på den nya existensen. Ivan förstod och ett kvävt rop trängde sig ur en trång hals när han snabbt började gå framåt. Sjuksköterskan fångade honom med öppna armar och hennes gråt kom när hon höll honom för att hindra honom från att gå in i huset. Ivan var ingen särskilt stark man, men paniken i honom spred eld genom musklerna och sjuksköterskan klarade knappt att hindra den ropande mannen som ville slita sig vidare. Han skrek sin hustrus namn om och om igen och sträckte sin långa arm inåt som om den kunde se. Gustaf fick tillbaka fattningen och skyndade fram för att hjälpa sjuksköterskan. Ville kvinnan hindra honom så hade hon bra skäl att göra det, Ivan skulle inte gå in där än. Han var klumpig och välte en av de smäckra vita trädgårdsstolarna mot marken när han sprang mot de två. Ivan lyckades inte ta sig loss. Gustaf höll gråtande om sin vän bakifrån medan han kände skräcken i kroppen i sin famn.

Barnen på gräsmattan stod stilla och såg mot huset. De må ha varit tillsammans, men de kände sig alla ensamma. Ingen av dem hade sett vuxna gråta tillsammans så förut. De hade aldrig känt att något varit så fel förr.

”Det är en pojke”, viskade sjuksköterskan genom gråten, ”En välmående pojke.”